

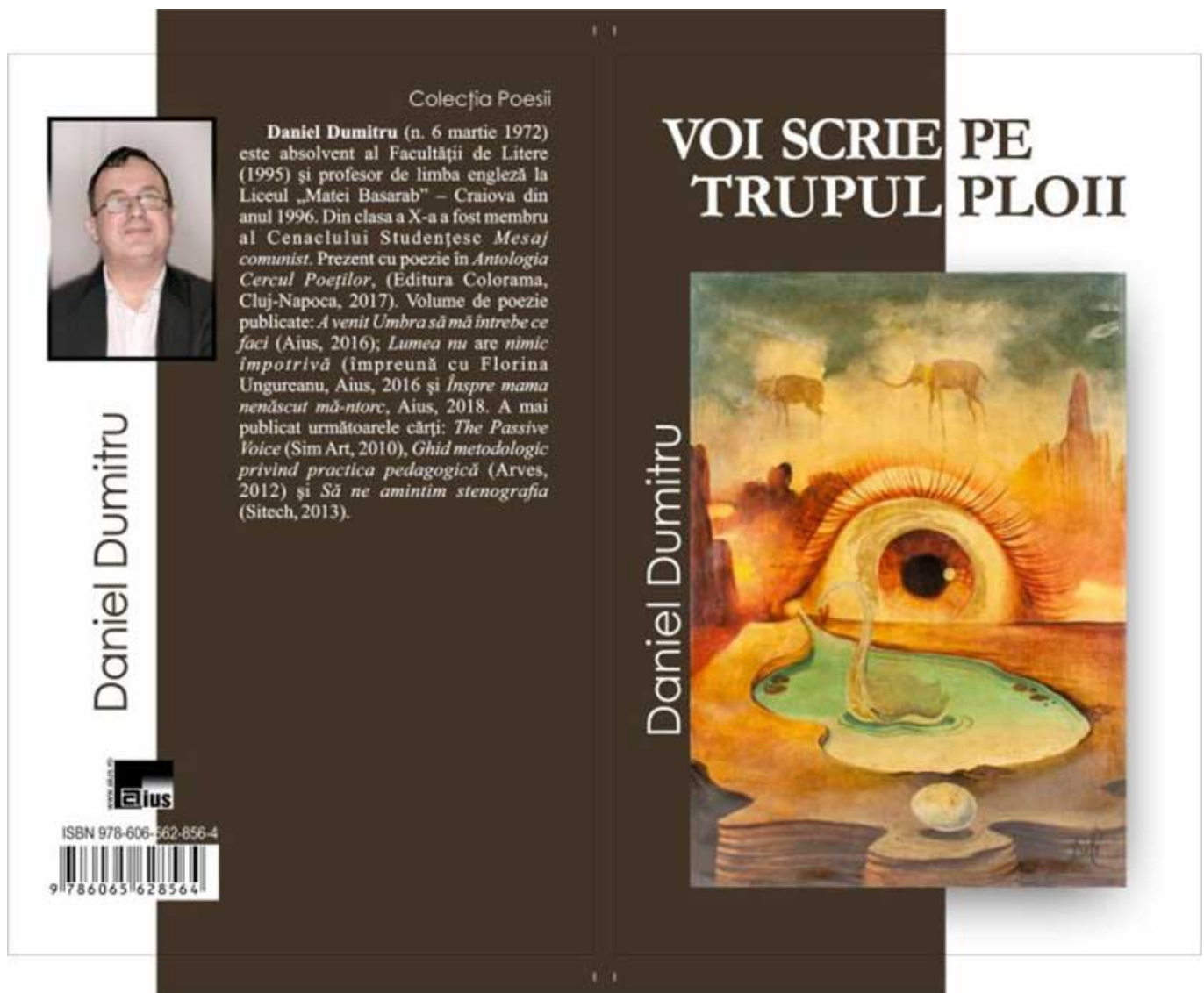

EDIȚIE SPECIALĂ

„Voi scrie pe trupul ploii”, de Daniel Dumitru

Categorie: Timp liber Publicat: Joi, 21 Mai 2020 20:59 Scris de Emilian Mirea Accesări: 1507

A apărut volumul de versuri „Voi scrie pe trupul ploii”, Editura AIUS, Craiova, 2020, al poetului Daniel Dumitru, unul dintre creatorii ce s-a afirmat tot mai mult, în ultima vreme, ca un liric de perspectivă.

Cartea *beneficiază* de o prefață (pe care o redau în cele ce urmează) semnată de un poet craiovean care nu mai are nevoie de nici o prezentare specială – **Dan Ionescu**, pentru că a *confirmat*, de multe ori, prin poezie și critică literară și, nu în ultimul rând, prin premiile obținute:

EDIȚIE SPECIALĂ

„Voi scrie pe trupul ploii”, de Daniel Dumitru

Categorie: Timp liber Publicat: Joi, 21 Mai 2020 20:59 Scris de Emilian Mirea Accesări: 1507

„Când nu reușește, ca bărbat, să fie omniprezent în viața femeii iubite, poetul speră într-o dedublare, fie într-un fenomen meteorologic (precum ploaia), fie într-un duh care străbate foile volumului pe care aceasta îl răsfoiește, dar scopul rămâne același, de a fi adulat, așa cum sunt îngerii: „*trec prin strofe agitat / așa cum vântul îți mângâie hainele*” (Poezia ta). Alternativa la eventualul eșec în dragoste parvine trăsăturii demiurgice a artistului, în general, anume capacitatea de a-și făuri propriul univers, în care se va regăsi plenar, pentru că, până acum, legătura cu natura a fost atenuată: „*vreau să-mi desenez o casă în copacul de la drum / dintr-un lemn mai vesel poate și c-un anumit parfum, / de pământ din cel mai reavăn aromat cu mult fior / și de salcie nebună după cel mai tare zbor*” (O casă în copacul de la drum). În aceste versuri, se regăsește tot ceea ce a pierdut poetul în efortul de a încheia o relație armonioasă de dragoste (și nu i-a reușit): sentimentul de stabilitate, faptul de a se bucura, elanul de a călători. Nostalgia după aceste trăiri e posibil să fie de durată, pentru că redobândirea lor pare a fi condiționată de recepția pe care i-ar asigura-o aceeași femeie de care poetul s-a îndrăgostit cândva: „*spre soare brațele să-mi înfloresc / și apoi cuprins de flăcări, să mă lași să te iubesc*”.

Totuși, există o experiență a conviețuirii, despre care aflăm că s-a situat „*între flux și reflux*” (Ploua) și de a cărei fragilă vecinătate cu neînțelegerile (simbolizate prin „*reflux*”) bărbatul se teme, fiind precaut, în continuare: nu se mai dedică dragostei cu toată inima, ca în alte dăți, precum Luceafărul, care, dezamăgit de ignorarea suferită (când Cătălina îl întâlnește pe Cătălin), își pierde interesul pentru întruparea în om, preferând stadiul condiției de eon. Aceste chixuri amplifică dorul de mamă și, totodată, inspiră poetului altă misiune în viață, poate mai profundă: „*întreb paznicul cu chip de înger (pe mamă, n.n.) / ce mai știe despre copilăria mea / zidită / doar să fac muncă silnică / lângă fiecare rană a copacului meu / genealogic*” (Nu vreau). Tendința parnasiană aduce aminte de maxima elaborată de Nicolae Iorga: „Înainte ta au fost atâția oameni, pentru ca tu să exiști”.

Timpul trece, în mod implacabil, dar speranța de a-l recupera prin amintire e atât de puternică, încât trecutul pare un teritoriu concret, conex prezentului, gata să fie redeschis cu acordul. Elementul auditiv, zornăitul „*cheilor dintre lumi*”, este cel care inspiră ideea coexistenței temporale, a posibilității de a-l transcende în oricare dintre direcții, înainte sau înapoi.

Una dintre pledoariile cărții este pentru conservarea identității în orice împrejurare (de dragul a ceva, nu trebuie să ne transformăm) – acesta este aspectul etic pregnant al poemelor, de la un anumit punct încolo. Meșteșugul artistic ajută la exprimarea viziunii asupra lumii, a vieții în sine, ca în versurile: „*nu trebuie să ai formă de iarbă / pentru o primăvară de carton / condusă de șobolani / nu are rost să te camuflezi în clorofilă / doar pentru un fel de soare / cumpărat din talcioc*” (Scepticisme).

Sentimentul pierderii părinților este ilustrat ca o destrămare a propriului corp (bucată cu bucată):

EDITIE SPECIALĂ

„Voi scrie pe trupul ploii”, de Daniel Dumitru

Categorie: Timp liber Publicat: Joi, 21 Mai 2020 20:59 Scris de Emilian Mirea Accesări: 1507

„când moare mama / ți se rupe o mână și pleacă spre cer. / când moare tata / altă mână fuge spre nor” (Singur). Ulterior, începe refacerea, precum naufragiatul Robinson Crusoe aplică diverse cunoștințe la mediul nou în care se regăsește, pentru a se remonta, oricât e posibil, ca om.

Ca în Dorința, în această viață nouă, poetul își cheamă iubita, dornic să-i fie alături. Peisajul în care o îmbrățișează este liminal cerului și pământului: „eu îmi voi lua un petec de iarbă / să se amestece încet cu bolta cerească / vino și tu lângă mine / sub un dreptunghi de narcise!” (Repartiții). Ipostaza în care se complăce este aidoma lui Riga Crypto: de la nivelul senzorial, își invită iubita la confortul minimal pe care el i-l poate asigura, în acest colț de natură, în timp ce lui îi va rămâne contemplarea (și se mulțumește cu aceasta), drept mijloc principal de coabitare: „obrăznicie mică / întinde-te sub ferigi, / pentru că știu că îți plăcea să zbori!”.

Cu acest volum, „Voi scrie pe trupul ploii”, Daniel Dumitru își exprimă, în mod rafinat și nonșalant, emoțiile pe care le-a avut concomitent cu evenimentele diverse din viață.